

Ružovočervený krištál?

„Billy“ Eduard Albert Meier

Ružovočervený krištál'

Vysnívaný rozprávkový svet

autor

„Billy“ Eduard Albert Meier

Text © „Billy“ Eduard Albert Meier

Vydavateľ: Richard Lunter – KICOM
Telgárt 16, 976 73, IČO: 33826781

Z nemeckého originálu knihy *Der rosarote Kristall* preložila:
PhDr. Jana Fukerová

Ilustrácie: Mgr. art. Ivan Patúc

Jazykové korektúry: Jana Burdová

Korigovanie: Ivan Mikulík

ISBN: 978-80-971758-6-3

Vydanie prvé, rok 2015

Objednávky:
knihy@bobooks.sk, www.bobooks.sk

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná, kopírovaná
bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv.

Dodatok

Nevyhnutný predpoklad pre porozumenie kníh od “Billyho” Eduarda A. Meiera.

Na základe vlastných namáhavých a nervy vysilujúcich skúseností pri preklade knihy «*Kelch der Wahrheit – Kalich pravdy*» do angličtiny – po prvýkrát realizovaný v spolupráci s profesionálnou pomocou prekladateľskej firmy – sa definitívne potvrdilo, že komplexne správny preklad našich diel, presne podľa zmyslu, z nemčiny do iného pozemského jazyka nie je možný. Pretože naši priatelia Plejaren došli na základe vlastných vysvetlení svojich jazykovedcov k tomu istému poznatku, rozhodla sa spoločnosť FIGU Švajčiarsko (materské centrum) neprekladať a netlačiť, okrem «*Kelch der Wahrheit - Kalich pravdy*» žiadne ďalšie knihy v iných cudzích jazykoch. Naše úsilie sústreďme na udržanie a rozširovanie originálnych textov.

Za nedorozumenia, ktoré neodvratne vyplynú z prekladov a za chybné preklady, nemôžeme a nechceme prebrať žiadnu zodpovednosť.

My, «Billy» Eduard A. Meier (BEAM) a FIGU Švajčiarsko, dovoľujeme preklady našich kníh a príručiek do cudzích jazykov. Pritom je potrebné dodržať nasledujúce podmienky:

1. Ak chce nejaká osoba alebo zoskupenie prekladať knihu alebo text – s úmyslom zverejniť ju v tlačenej alebo elektronickej podobe –, musí si najprv ujasniť stav vecí so spoločnosťou FIGU Švajčiarsko.
2. Copyright a licencia diela ostávajú v každom prípade neobmedzene vlastníctvom BEAM, poprípade FIGU Švajčiarsko. Pred prekladom je preto potrebné získať u BEAM, poprípade u FIGU Švajčiarsko, písomné povolenie a podľa toho musí byť uzavretá zmluva.

3. Preklad musí byť realizovaný priamo z nemeckého originálneho textu.
4. Príslušná osoba alebo zoskupenie je zodpovedná za zabezpečenie čo možno najlepšieho prekladu. FIGU Švajčiarsko nepreberá žiadnu záruku a zodpovednosť za správnosť prekladov, pretože je nemožné korektne prekladať z nemeckého jazyka do iných jazykov.
5. Meno prekladateľa poprípade prekladateľky musí byť priložené pri každom preklade. Ak v nejakej krajine ešte neexistuje študijná alebo krajinská skupina FIGU, je zmysluplné a žiaduce rovnako zverejniť aj adresu prekladateľa alebo prekladateľky.
6. Texty, ktoré budú uverejnené iba v elektronickej podobe, musia byť v príslušnej krajine k dispozícii dcérskej spoločnosti FIGU (študijná alebo krajinská skupina), v prípade, ak existuje. Táto dá text na internete k dispozícii dvojjazyčne a bude priebežne sledovať všetky možné korektúry príslušného dokumentu.
7. Ak v príslušnej krajine ešte neexistuje žiadna študijná alebo krajinská skupina, budú preložené texty zverejnené na webovej stránke FIGU- materského centra pre príslušnú krajinu.
8. U kódovaných textov o duchovných náukách (okrem kontaktných správ a románov) musí byť na porovnanie spolu vytlačený aj nemecký originálny text.
9. Tento text je potrebné uviesť dvojjazyčne v úvode každej knihy poprípade každej brožúry.

FIGU- knihy sú mimoriadne diela s absolútne presnou výpoveďou, ktorá je rozhodne schopná obohatiť Váš myšlienkový svet, keď sa čítaniu venujete pozorne, otvorene a bez predsudkov. Výpovede v dielach sú veľmi precízne iba preto, že nemecký jazyk je v súčasnosti schopný ako jediný na našej Zemi, vyložiť

vo svojom bohatstve vyjadrovacích prostriedkov všetky nevyhnutné aspekty a vysvetlenia názorne a jednoznačne, presne tak, ako musia byť pochopené.

Použité staré nemecké písomné, pravopisné a vyjadrovacie prostriedky – ktoré snád' občas pôsobia trochu zvláštne alebo svojsky – sú odpradáva stanovené tak, aby boli už vopred vylúčené interpretácie alebo nedorozumenia a súčasne by mohla byť téma vyčerpaná podrobne, logicky a jasne, čo je v dnešnej dobe možné výlučne iba v nemeckom jazyku. Vysoko precízne a absolútne akurátne vysvetlenia v nemeckom jazyku nemôžu byť v súčasnosti rovnocenne preložené do žiadneho iného jazyka, ktorý existuje na Zemi, čo sa dá odôvodniť tým, že žiaden iný pozemský jazyk nedisponuje rovnakými precíznymi výrazmi ako jazyk nemecký. Táto okolnosť si vyžaduje pri prekladoch podľa toho, o aký jazyk sa jedná, viac alebo menej rozsiahle vysvetlenia, popisy a synonymá, ktoré však výpoveď rozmazávajú a robia ju nezrozumiteľnou. Preto sa nástoľčivo odporúča každému človeku, ktorý sa chce dôkladne zaoberať duchovnými náukami a ich aspektmi, ak z nich chce čerpať veľké hodnoty pre svoj ďalší život, dôkladne sa naučiť nemecký jazyk vo svojom celom bohatstve a v jeho rozsiahlej mnohostrannosti, aby mu vždy porozumel. Iba ten, kto sa podrobí námahe naučenia sa nemeckého jazyka, má aj skutočne záruku, že bude nemecké texty rozumieť komplexne a zreteľne a úplne vyčerpá ich bohatstvo...

Starý múdry muž z Indie

Bolo to, keď som cestoval do Indie, tu, v Mehrauli stretol som v jednej ruine hradu prastarého muža. Bol to múdry derviš a bol už taký starý, že mu dlhá biela brada siahala až do pol pása. Bol veľmi milý a láskavý ako ten najlepší starý otec. A pretože bol taký milý, ostal som dlhý čas pri ňom, skoro celý rok, pretože som sa od neho chcel učiť a aj sám som chcel byť taký múdry.

Starý muž, Mystik bolo jeho meno, bol nielen veľmi múdry, ale aj veľmi tajomný, ako to už hovorí jeho meno. Často mi rozprával veľmi tajomné príbehy, ktoré mi pripadali ako sny a rozprávky. A keď som sa ho pýtal, odkiaľ pozná tieto tajomné príbehy, zahalil sa do závoja mlčania, že to sa dozvie iba ten človek, ktorý bude rovnako múdry ako on sám.

Po roku som sa od Mystika veľa naučil, a tak mi povedal, že musím odísť do sveta, aby som sa usilovne učil ďalej a potom sa musím vrátiť do Indie, aby som sa naučil u neho ešte všetku tú múdrosť, ktorá ma urobí takým múdrom ako je on sám. Keď budem potom taký múdry, ako je on sám, prezradí mi svoje tajomstvo, odkiaľ pozná tie tajomné príbehy, ktoré mi pripadali ako sny a rozprávky.

Opustil som starého muža a tiahol som do širšieho sveta, precestoval som veľa krajín a naučil som sa veľmi, veľmi veľa. Po dvanástich rokoch som sa naučil tak veľa, že som sa mohol vrátiť naspäť do Indie. Starý muž žil ešte stále vo svojej hradnej ruine, avšak medzitým veľmi zostarel. Priateľsky a rád ma vzal opäť k sebe a žil som u neho ďalších šesť mesiacov a počas tej doby ma zase veľmi veľa učil a vysvetlil mi, že onedlho príde ten čas, kedy mi uloží ťažkú skúšku, aby uvidel, či som sa tiež stal takým múdrom a všetko vediacim ako on sám.

Plný radosti som sa učil ďalej, zatiaľ čo prastarý muž začal pomaly chorľavieť a napokon už ani nemohol vstať zo svojho lôžka. Pretože som mal Mystika veľmi rád, bol som tým veľmi znepokojený, staral som sa o neho a pripravoval som mu jedlo. Robil som všetko, čo bolo potrebné, aby sa cítil dobre. Takto to šlo viac ako tri mesiace.

V tretí deň štvrtého mesiaca ma zavolať k sebe a povedal: „Je načase, môj milý priateľ. Zostarel som veľmi a smrť sa blíži, aby si ma odniesla z tohto sveta. Celé mesiace si sa o mňa staral, opatroval si ma a kŕmil. Týmto, môj milý priateľ, si obstál vo svojej ťažkej skúške, pretože to bola tá ťažká úloha, ktorú som ti stanovil. Tak teraz počúvaj: chcem ti zveriť tajomstvo a povedať ti, odkiaľ mám všetky moje tajomné príbehy, ktoré ti pripadajú ako sny a rozprávky. Avšak to tajomstvo nesmieš nikomu prezradiť skôr ako budeš mať 41 rokov a ešte zmúdrieš. Tajomstvo nesmieš prezradiť skôr aj preto, že inak nezažiješ žiadne ďalšie tajomné príbehy a sila prestane existovať. Avšak teraz počúvaj, ako ich dostaneš, a vedz, že s nimi musíš neustále tešiť deti tohto sveta, pretože to takto chce dobrá víla.....

Pozri sa tu, milý priateľ, tento pekný ružovočervený krištál, ten patrí teraz tebe. Je to čarovný krištál, keď správne použiješ silu svojho ducha. Použi tento krištál vždy, keď máš starosti, žiaľ alebo bôľ. Polož ho pred seba a sústreď svoje myšlienky na neho tak veľmi, že ti všetky iné myšlienky uniknú. Želaj si potom veľmi silno, aby z krištála vystúpila víla a zavedla ťa do sveta snov a rozprávok. Víla z krištála sa zjaví a vyplní tvoj sen, zavedie ťa do ligotavého sveta snov a rozprávok, kde sa dejú tajomné a zvláštne veci, ktoré zažiješ a ktoré ostanú ako spomienka v tvojej pamäti, keď sa vrátiš späť zo sveta snov a rozprávok do reálnej prítomnosti a víla sa opäť zmenší a vráti sa do krištála, aby vo svojom svete víl počkala na to, že ju znova

zavolaš a ona ťa opätovne odvedie do sveta snov a rozprávok, aby ťa nechala zažiť nové veci – zvláštne a tajomné príhody.....

Postaraj sa ale poriadne o pekný ružovočervený krištál, a vystríhaj sa, rozprávať o ňom skôr, ako budeš mať 41 rokov. Pretože, ak prezradiš tajomstvo skôr, potom stratí krištál svoju moc, pretože ho silou svojho ducha nebudeš môcť obrániť pred zlými myšlienkami ľudí, ktorí ho budú chcieť ukradnúť, keď budú vedieť o jeho existencii a budú vedieť, že ty ho vlastníš. Ochraňuj ho a jeho tajomstvo ako svoje vlastné ja a chráň ho ako oko v hlave...”

Takto prehovoril starý múdry muž ku mne, potom zavrel oči, a hlboký výdych prehol jeho hrud'. Potom zomrel, pretože ho k sebe odvolala smrť zo života, pretože predsa žiaden človek nemôže žiť večne, a ani múdry, milý a dobrotivý muž, pretože keď je telo človeka choré a opotrebované a stratí celú svoju životnú silu, potom musí zomrieť.

Smutne som vykopal jamu do zeme a uložil som starého muža do nej, pretože mŕtvi ľudia sa musia pochovávať, pretože sa začínú rozkladať a nepríjemne páchnuť, a pretože do mŕtveho tela sa môžu pustiť hocijaké zvieratá a môžu ho zožrať...

Keď už starý, múdry a teraz mŕtvy muž ležal v hlbokkej jame, zakryl som ho so zemou, aby ho nemohli vyhrabať zvieratá a aby tam dole našiel konečne svoj pokoj. Na navíšenom hrobe som zasadil ešte nejaké kvety a potom som šiel preč, znovu von do širého sveta, kde som veľa zažil a často som bol smutný, plný starostí, žiaľu a bolesti. A v týchto ťažkých časoch som potom uposlúchol radu starého múdreho muža Mystika, ktorý mi dal čarovný krištál krátko predtým, ako zomrel. Takto som si vždy vyhľadal tiché miestečko, položil som pekný ružovočervený krištál predo mňa a nasmeroval som svoje myšlienky na neho. Vtedy, keď sa krištál začal zvláštne striebristo – zlatisto ligotať a žiariť v najjasnejšom svetle, ušli odo mňa všetky strastiplné

myšlienky a aj všetka bolesť a smútok. Zo žiarivého svetla vystúpila malá, nežná a okúzľujúca víla, oveľa krajšia ako najkrajšia princezná z rozprávky...

Okúzľujúca víla pomaly rástla, až bola asi taká veľká ako dospelý človek. S láskavým úsmevom podišla ku mne, vzala ma jemne za ruku a nežne ma pobožkala. A vždy v tom okamihu, keď ma víla pobožkala, ovanula ma nádherná vôňa najkrajších a najpôvabnejších kvetov sveta, zatiaľ čo som v rovnakom okamihu stúpala s vílou k zamatovo modrej oblohe a cez trblietavú zlatú bránu som vošiel dnu – do sveta snov a rozprávok – dnu do vysnívaného rozprávkového sveta...

Všetko, čo som v tomto vysnívanom rozprávkovom svete zažil a dozvedel, som si vzal vo svojich spomienkach späť do tohto sveta, pretože tu žijeme my, ľudia, ktorých bytie je obmedzené, a pretože je iba veľmi málo ľudí, ktorí kedy stretli vílu alebo rusalku a smeli s ňou do vysnívaného rozprávkového sveta....

A pretože moje zážitky musím vyrozprávať deťom tohto sveta, pretože to takto chce dobrá víla, píšem tieto tajuplné príbehy a rozprávam ich presne tak, ako som ich zažil. Snáď sú pre radosť, zamyslenie, ale aj poučenie, aby si vo svojom živote konal vždy správne a veľa sa naučil, pretože aj ty budeš raz taký múdry a potom možno dostaneš ružovočervený krištáľ, z ktorého k tebe príde pekná víla a odvedie ťa do vysnívaného rozprávkového sveta....

Datľový boh...

Bolo to na mojej prvej ceste do vysnivaného rozprávkového sveta, ďaleko, ďaleko naspäť do minulosti. Pekná víla z pekného ružovočerveného krištáľa ma previedla cez bránu, umiestnenú vysoko hore na modrej oblohe, do starej Arábie, ďaleko na juhu, tam, kde už skoro začína Afrika a kde je veľmi teplo a kde sú ľudia hnedí a čierni.

Pekná víla ma zaviedla do času, keď v Arábii vládol veľký hlad a ľudia už nemali čo jesť. Už celé týždne to bolo tak, že slnko svietilo na oblohe veľmi horúco a to privolalo veľké sucho. Vyschli všetky rieky, všetky jazerá a potoky, uschli všetky kvety, všetka tráva a všetky stromy. Vyschli ale tiež aj všetky plody a zelenina, ktoré potrebuje človek pre život. Preto ľudia trpeli hladom a tiež smädom, a veľa z nich umrelo, pretože človek nemôže žiť a existovať, keď nemá čo jesť, pretože jeho telo je potom slabé a on umrie od hladu. A ľudia umierali tiež od smädu, pretože telo predsa nemôže žiť a vyschne, keď nemá žiadnu vodu. Voda ho totiž osvieži a dá mu nevyhnutné ochladenie, pretože voda totiž, keď ju človek pije, ochladzuje jeho telo a nedovolí mu, aby sa prehrialo, takže nedostane horúčku.

Pretože však ľudia v starej Arábii nemali už nič na jedenie a žiadnu vodu na pitie, ľahli si do hlinených domčekov do tieňa a driemali čakajúc a dúfajúc, že im datľový boh pomôže a prinesie im potravu. Deň a noc sa modlili k svojmu datľovému bohu, ktorého dali postaviť svojim stavebníkom z čerstvých a veľmi sladkých datlí, ktoré rástli na vysokých palmách v tých krajinách, kde je veľmi teplo.

Ľudia teda, o ktorých rozprávam tento príbeh, boli Arabi, pretože sa narodili v krajine Arábia a tu žili. Títo Arabi nepatrili ale k veľkým národom, ale k malému kmeňu, ktorý pozostá-

val z rozličných rodov. Jeden taký rod je veľmi, veľmi veľká rodina s mnohými synmi a dcérami, praotcami a pramatkami, tetami a strýkami, sesternicami a bratrancami, bratmi a sestrami, a s veľa starými mamami a starými otcami a otcami a mamami.

Teda, jedna pomerne veľká rodina. Veľa takých rodín žije potom spolu a tvoria malý národ, ktorý sa volá kmeň, pretože všetky tie rody spolu majú niečo spoločného, čo ich spája a prečo ostávajú spolu.

Tento kmeň teda, o ktorom hovorí tento príbeh, bol kmeňom Asch Scho'ara, čo v preklade znamená: Básnici. Kmeň týchto Arabov sa volá tak, pretože v Arábii má každý kmeň meno, ktoré vždy naznačí, z akých ľudí kmeň pozostáva. A pretože ľudia tohto kmeňa boli básnici, tak sa teda nazývali Básnici, čo v arabčine znamená: Asch Scho'ara.

Vtedy v minulosti, keď žili títo ľudia v Arábii, neexistovali žiadne veľké náboženstvá ako kresťanstvo, islam, budhizmus, židovstvo a hinduizmus, ktoré majú všetky jedného veľkého Boha, ktorý stvoril svet a má byť Bohom všetkých ľudí na Zemi. Boh, ktorý ostane navždy neviditeľný, pretože v to človek verí a hovorí, že Boh veľkých náboženstiev je neviditeľný. Vtedy u Arabov existovali iba celkom malé náboženstvá a skoro každý kmeň mal svoje náboženstvo, v ktoré veril. Vtedajšie náboženstvá sa zakladali na tom, že ľudia videli v niečom veľmi veľkú silu, ako napr. v slnku, alebo v stromoch, v kameňoch, v mesiaci alebo vetre, alebo tiež v ohni a v plodoch atď. A pretože to ľudia vtedy tiež nevedeli lepšie ako dnešní ľudia, že slnko, mesiac, kamene a stromy, vietor, alebo jednoducho niečo neviditeľné a imaginárne nemôže byť Bohom, tak v nevedomosti verili, že ich samozvaní a samo stvorení bohovia disponujú toľkou silou a stvorili oblohu, Zem, ľudí, ako aj rastliny a zvieratá. A pretože v to verili, hovoria ľudia dnešných čias o týchto ľuďoch ako o pohanoch, pretože náboženstvá, ktoré dnes existujú a ovládajú

pozemšťanov, tvrdia, že iba ich viera je správna a ich Boh je skutočný, a preto boli všetci ostatní ľudia pohania, ktorí veria v niečo iné ako v jedno z veľkých náboženstiev, alebo ktorí poznajú niečo lepšie ako veľké náboženstvá, ktorých je dnes tiež veľa a z ktorých má každé iného boha, ako to bolo už v starej Arábii, kde mal každý kmeň svoje vlastné náboženstvo a vlastného boha.

Kmeň Asch Scho'ara v Arábii veril teda v to, že plody datľových stromov, datle, majú v sebe veľkú moc a preto musia byť boh, ktorý stvoril oblohu, ľudí, Zem a zvieratá. Ľudia došli vtedy k tomuto presvedčeniu preto, že sladké datle sú veľmi výživné a dokážu zahnať hlad, keď ich človek je a ten je potom vždy plný sily a zdravý. Preto sa rozhodli, že postavia veľkého datľového boha z veľmi veľa sladkých datlí. A rozhodli sa tiež odovzdať toho datľového boha duchovným - kňazom, ktorí sa mali o neho starať a ochraňovať, pretože kňazi sú predsa farári, ktorí musia o svojom bohovi veľmi veľa vedieť.

Tak v jeden dobrý úrodný rok, keď boli palmy obsypané sladkými plodmi, postavil kmeň Asch Scho'ara veľmi veľkého datľového boha. Postavili mu aj veľmi veľký stan, ktorý bol utkaný z ťavej srsti z mnohých tiav, ktoré si Arabi držia ako pracovné zvieratá, pretože tieto môžu pomocou svojich tanierovitých kopýt veľmi dobre behať po piesku v horúcej púšti, a pretože nepotrebujú veľmi dlho piť vodu a napriek tomu nezomrú od smädu. A pretože tomu tak je, sú ťavy nazývané aj koráby púšte.

Trvalo to celý rok, pokiaľ stavební majstri kmeňa Asch Scho'ara navrstvili sladké a lepkavé datle do podoby boha a spotrebovali sedem veľkých vozov datlí. Potom bol konečne datľový boh hotový a vyzeral ako veľmi tučný muž s obrovitánskym bruchom a s hlavou veľkou ako obrovský balón a s nosom veľkým ako kôň. Jeho tvár sa ale milo a priateľsky usmievala a všetci ľudia kmeňa boli spokojní a šťastní. Veď mali predsa vlastného,

svojimi rukami zmajstrovaného boha, ktorého si mohli ctíť a ku ktorému sa mohli stále modliť....

Odvtedy, čo kmeň Asch Scho'ara postavil svojho boha a dal ho chrániť a opatrovať kňazmi, uplynulo veľa rokov. A datľový boh bol skutočne veľmi pekný a mohutný, ligotal sa mnohými farbami na hrubej cukrovej vrstve, ktorá sa rokmi vytvorila na jeho povrchu, pretože v Arábii slnko vždy veľmi páli z oblohy a preto z datlí vytiekol cukor a na povrchu boha sa vytvorila trblietajúca sa vrstva cukru, čo vyzeralo, akoby sa veľmi potil, pretože bol veľmi, veľmi tučný. Potom prišiel rok, kedy v krajine zavládol hlad, slnko všetko vysušilo, spálilo a vodné toky vyschli, takže rastliny a stromy uschli a veľa ľudí a zvierat umrelo, pretože v dôsledku sucha nemali čo jesť a čo piť, takže trpeli na hlad a smäd a potom umreli na hlad a smäd, čo je zlá a strašná smrť.

V kmeni Asch Scho'ara žilo v čase sucha a hladu malé milé dievčatko. Keď prišlo veľké sucho, malo práve päť rokov. Žilo u svojej tety menom Aysha, pretože otec a mama mu už dávno zomreli na strašnú chorobu. To však už bolo dávno a malé dievča, Samira, tak sa totiž volalo, si na svojich rodičov nemohlo pamätať, pretože bolo vtedy ešte veľmi, veľmi malé, keď jej mama a otec zomreli.

Samira, malé dievča, nemalo čoskoro už tiež čo jesť, tak ako aj všetci ostatní ľudia kmeňa Asch Scho'ara, rovnako ako aj teta Aysha, pretože veľké sucho zničilo všetko jedlé a na poliach už nič nerástlo. Keď dievča, ktoré tiež trpelo príšerným hladom a brucho ho veľmi bolelo, videlo, že už veľa ľudí zomrelo na hlad a smäd a že všetci ostatní ležali a driemali unavene a bez života vo svojich hlinených chatrčiach a pomaly zomierali ukrutnou smrťou, pomyslelo si na vlastnú smrť a tiež na to, že už by nemuselo trpieť hladom a smädom, keby zomrelo. Tak to šlo celý dlhý deň, počas ktorého ho prenasledovali ponuré

a smutné myšlienky. Večer si ľahlo s tými istými myšlienkami na svoje lôžko, prikryté kožušinou, a chcelo zaspáť, aby sa už ráno snád' ani nezobudilo, pretože dovtedy už možno zomrie. Tak si pomyslelo malé dievča, zatiaľ čo s poloopenými očami pozorovalo tetu Ayshu, ktorá bola tiež veľmi hladná, sedela na svojom lôžku a trpkó plakala, asi preto, že mala bolesti od hladu.

Veľmi slabé, mučené trýznivým hladom, nedokázalo utešiť svoju milú tetu, a zaspalo, upadnúc do osudového sna. V tom sne zrazu uvidelo malé dievča pred sebou obrovského datľového boha, ako sa usmievajúc, tróni vo svojej tučnote bez toho, aby mal čo i len celkom maličký hlad. Malé dievča predstúpilo nahnevane, trýznené príšerným hladom, pred obrovského boha a žalovalo sa na svoje strašné utrpenie. Potom uprene hľadelo do tváre datľového boha, v nádeji, že od neho dostane odpoveď a sľub, že jej, Samire, a všetkým ostatným ľuďom pomôže a dá im dostatok jedla.

Malé dievča nečakalo zbytočne, pretože na tvári datľového boha sa zrazu zjavil priateľský úsmev, pričom jeho zuby sa zaligotali ako trblietavé hviezdy. Jeho oči sa rozjasnili a šibalsky pozreli na malé dievča. Potom boh otvoril ústa a začal rozprávať. Samire povedal, že je síce datľovým bohom kmeňa Asch Scho'ara, ale že je iba stavbou zo zrelých a sladkých datlí, ktorú stavbári kmeňa pred mnohými rokmi postavili, dlho predtým, ako sa malé dievča Samira narodilo. Povedal, že ho postavili ľudia, pretože verili, že datle sú boh a tie stvorili univerzum a svety a aj všetko ostatné. On ale, tak to vysvetlil malému dievčaťu, je iba postavený zo zrelých a sladkých datlí, ktoré by ľuďom zvyčajne slúžili ako potrava. Datle, z ktorých je postavený, nie sú bohom, tak, ako ani on nim nie je. Iba ľudia ho volali boh a ako takého ho aj uctievali. On, datľový boh, je ale v skutočnosti iba bohom ako každý iný boh tiež; je iba modlou, ktorú ľudia vo svojej nevedomosti stvorili, pretože nechceli prevziať vlastnú

zodpovednosť a túto preto preniesli na jedného nimi vymysleného boha. V skutočnosti však existuje iba jedno jediné všetko poznávajúce Stvorenie, z ktorého bolo všetko stvorené, univerzum, Zem, svety, zvieratá, rastliny a stromy, slnko, mesiac, hviezdy a tiež ľudia. On, datľový boh, sám nie je ale Stvorením, ale je iba ľudmi vymyslený a zostrojený boh bez skutočnej moci vykonať aj čokoľvek malé. Iba ľudia samotní by vierou v neho vykonali všetko, čo chcú, ak by verili vo vlastné sily svojich myšlienok, aby potom jemu, bohu, pripísali dôsledky. On je ale skutočne iba ľudmi vytvorený a vymyslený boh, ktorý bol postavený zo zrelých a sladkých datlí, ktoré sa dajú jesť, aby utišili trýznivý hlad a udržali ľudí pri živote.

A ďalej rozprával obrovský datľový boh Samire, malému dievčaťu, že má z neho odjesť, aby sa mu znovu vrátili sily. A ďalej povedal, že Samira má jesť z neho, datľového boha tak dlho, až pokiaľ sa sucho a hlad neskončia. Potom ale, keď sa do Arábie vrátia dobré časy, musí dievča samo urobiť sklad s datľami, aby už nikdy nemuselo trpieť hladom, keď do krajiny príde opäť sucho a hlad. To ale, povedal boh, musí Samira povedať aj všetkým ostatným ľuďom kmeňa. Na to sa datľový boh odmlčal a Samira, malé dievča sa zobudilo celé spotené. A až vtedy mu bolo jasné, že sa mu to iba snívало.

Naľakané snom, posadilo sa malé dievča na svoje lôžko a veľmi, veľmi dlho o všetkom rozmýšľalo. Veľmi sa bálo, pretože dobre vedelo, že kňaz datľového boha zakázal všetkým ľuďom, kedykoľvek zjesť čo i len maličký kúsoček z datľového boha, pretože verili, že sa boh nahnevá a potrestá ľudí. Potom si ale malé dievča pomyslelo, že to, čo rozprávali kňazi, nemôže byť správne, pretože, prečo by potom vo sne datľový boh, jej, Samire všetko porozprával a vysvetlil a tiež jej povedal, že má jesť z jeho datlí. Teda kňazi nepovedali asi pravdu, pretože datľový boh musí vedieť oveľa lepšie, ako hlúpi kňazi, ktorí vždy

zakazovali, aby si ľudia zamaškrtili na sladkom bohovi. Ach, akí hlúpi boli títo kňazi, že verili tomu, čo nebolo tak, ako sa domnievali.

Takto rozmýšľajúc, zdvihlo sa malé dievča a potichu sa vkradlo zo starej hlinenej chatrče svojej tety Ayshe a šlo k veľkému stanu, kde trónil obrovský datľový boh. Keď tam došlo, videlo, že aj všetci hlúpi kňazi, ktorí chránili a starali sa o boha, spia, pretože tiež boli, ako aj ostatní ľudia, oslabení trýznivým hladom. Ach akí hlúpi boli títo kňazi, veď v stane sa nachádzal obrovský datľový boh z dobrých, zreých datlí, ktoré sa dali jesť a ktoré mohli zahnať všetok hlad a zahnať núdzu.

Malé dievča sa potichu vkradlo popri spiacich kňazoch do stanu za chrbát obrovského boha, ktorý giganticky trónil v biedne osvetlenom stane. Malé dievča vošlo do chrbta boha, pretože aj napriek temnému svetlu nechcelo, aby sa boh musel prizerať, ako mu kradne datle z jeho tela. Vo sne bol taký dobrý a milý, žeby jednoducho nemohla jesť datle z jeho brucha, keď by sa na to musel prizerať so svojou láskavou a usmievacou tvárou. Preto teda šlo malé dievča za chrbát boha, kde lámalo datľu po datli z chrbta obra a neskutočne hladné ich hltalo.

Už po krátkom čase malé dievča pocítilo, ako trýznivý hlad poľavuje a hneď mu bolo lepšie na duši, hoci predtým strácalo odvahu a jeho morálka klesala, pretože trpelo zlým trýznivým hladom. Pomaličky nastával nový deň, keď sa malé dievča dvihlo, naplnilo ešte svoju zásteru datľami, prekížlo sa popri spiacich kňazoch zo stanu a šlo domov do starej hlinenej chatrče tety Ayshe, ktorá ešte hlboko a vyčerpane spala, keď sa Samira vrátila. Dievča položilo donesené datle do veľkej misky vedľa jej lôžka a ľahlo si spať. Znovu sa zobudilo až neskoro nasledujúcej noci. A znova potichu vstalo a videlo, že teta časť datlí zjedla a už nebola taká hladná, pretože tej noci spala oveľa lepšie ako noc predtým. Malú časť datlí položila milá teta Aysha